INCURSIUNE ŞTIINŢIFICĂ

RUXANDRA ADRIAN

Căpitanul Uzur îşi scutură antenele cu grijă, suspină adînc şi se concentră pentru obţinerea unui nivel ceva mai ridicat energo-reactiv. Îl oboseau forţele puternice de cîmp gravitaţional al planetei. Revenirea în forma organică i se păruse infinit de dificilă.

— Se pare că se confirmă ipoteza previzioniştilor bazei de zbor! zise Uzur, de cum îşi recăpătă aspectul obişnuit, către coechipierul său, locotenentul Ividor. Sînt condiţii suficiente pentru existenţa vieţii inteligente! Dar nu-i răspunse nimeni. Locotenentul reuşi abia într-un tîrziu să-şi reia înfăţişarea materială, organică, în urma transferului din forma energetică, propice zborului la viteze mari. Căpitanul se pregăti să-l dojenească pentru întîrziere. Dar se înduioşă cînd îl văzu tuşind din toate puterile, sprijinit pe cele şase membre ale sale, într-o poziţie penibilă.

— Ai uitat să-ţi reglezi sistemul respirator, spuse Uzur, puţin dispreţuitor.

Ividor dădu amărît din cap.

— Atmosfera este sută la sută oxigen, îl ajută căpitanul.

După ce tînărul coleg îşi reveni, se ridică pe cele două picioare posterioare şi se scuză pentru neîndemînare.

Porniră să cerceteze noua lume.

Înaintînd, atmosfera devenea tot mai puţin apăsătoare, cîmpul electromagnetic al mediului slăbind după fiecare salt, Deodată, după un scurt moment de imponderabilitate, nimeriră într-o cu totul altă compoziţie atmosferică. De data aceasta tuşeau amîndoi. Le vîjîia capul.

— Sută la sută hidrogen! gemu Uzur spre Ividor, ca informaţie ajutătoare, pentru că mai tînărul său coechipier părea că-şi dă sufletul în urma dereglării sistemului respirator.

Îşi revenirӑ.

— Dacă aş fi fost mai atent, aş fi putut preveni acest şoc neplăcut, bolborosi morocănos căpitanul.

— Nu înţeleg de ce am trecut atît de repede la forma corpusculară. Este mult mai relaxantă forma energetică, mai ales pe o planetă străină…

Locotenentul se simţea foarte obosit.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, îi răspunse scurt Uzur.

Sensibilitatea şi inteligenţa li se ridicau la aproape de zece ori mai mult în această formă, materială, faţă de cea energetică, pentru că numai astfel puteau dispune în totalitate de moştenirile genetice ale neamului lor, al omatilor.

— Parcă am trece dintr-o moleculă de gaz în alta, spuse căpitanul.

Nu mai întîlnise un asemenea fenomen în nici una dintre expediţiile lui interplanetare, şi doar avea o bogată experienţă cosmică.

— Vînturi polarizate magnetic? sugeră locotenentul.

— Vax! Vînturile ar fi fost percepute de cilii laterali.

Cercetară solul cu o sondă laser de mică adîncime. Sub un strat negru, lucios, începea un strat de adîncime mare, pe care l-au presupus ca fiind adevărata scoarţă a planetei.

— Materia este organizată molecular, ca şi pe Omat. Dar este o planetă a uriaşilor. Moleculele sînt cît un continent de-al nostru, atomii cît o casă, electronii şi protonii cît nişte scaune, iar mezonii şi pozitronii cît nişte seminţe! concluzionă, poetic, locotenentul.

— Acesta va fi un mare inconvenient cînd vom dori să ne

înţelegem cu inteligenţii acestei planete, spuse Uzur pe un ton preocupat, ceea ce îl făcu pe Ividor să se strîmbe nemulţumit la gîndul că „bătrînul" iar îşi dădea importanţă cu răspunderea pe care o purta în această expediţie.

Brusc, solul deveni alb. Cu aceeaşi structură, dar alb. Era separat de cel negru printr-o linie de demarcaţie. Pentru cei doi era evident că acest strat superficial era realizarea unei specii inteligente, folosind mijloace tehnice medii.

Văzură cum un corp imens, negru, se apropie de ei. Veni din văzduh, urmînd o traiectorie deloc ezitantă, şi se aşeză destul de aproape de ei. Rămase neclintită. Spaima îi paraliză complet. Lăsarea monstrului pe sol se făcuse cu un zgomot înfiorător, parcă un munte întreg se surpase, cutremurul făcîndu-i să salte în aer ca pe o trambulină. Dimensiunile monstrului întreceau orice închipuire. Nu i se vedea nici un capăt. Le depăşea cu mult limita vizibilităţii.

Locotenentul aproape leşinase de frică. Uzur, încă buimăcit, se precipită îngrijorat spre el. Acesta se răsturnase pe inelul posterior într-o poziţie nespus de ridicolă, antenele răsucindu-i-se dezorientate în toate direcţiile şi, pe deasupra, cu pistolul laser tremurîndu-i în membrul drept anterior.

— Locotenent Ividor, ce faci cu pistolul? îi strigă Uzur enervat. Şcolile astea moderne numai aşa vă învaţă: cum sînteţi în pericol, buf, trageţi repede un fascicul în orice ţintă mobilă din jur, mormăi el nemulţumit.

Ruşinat, Ividor îşi fixă pistolul la prima centură abdominală. Apoi îl urmă pe şeful său, care se apropiase hotărît de corpul negru picat din cer.

Îl cercetară cu atenţie. Era format dintr-un material asemănător stratului prefabricat pe care se aflau. Îşi reglară unul dintre

sistemele motrice de ridicare de care dispuneau şi se înălţară cu o viteză medie, potrivită cercetării monstrului negru. Acesta era complet nemişcat. Forma corpului semăna uluitor cu a unui locuitor al planetei Omat. Dar nu avea membre! Nici un fel de braţe nu reuşiră să-i identifice, cu toate că-i dădură ocol de mai multe ori.

— Permiteţi o sugestie, căpitane! sparse Ividor tăcerea, după un timp. Sîntem în faţa unei fiinţe inteligente. Îmi pun capul că e aşa. Celulele mele senzitive percep, în atmosferă, fluxuri energetice perfect dinamice, într-o continuă interconectare, ceea ce nu se explică decît printr-o comunicare între forme inteligente de viaţă. Liniile cîmpurilor lor bioenergetice există peste tot în această zonă, şi după analiza frecvenţelor de undă îmi dau seama că ocupă o suprafaţă considerabilă.

— Observaţiile tale sînt corecte, aprobă laconic Uzur.

Studiară apoi excrescenţa din vîrful corpului, pe care o echivalară aşa-numitului „cap”.

— Dar celulele lui nu au funcţii metabolice.

— Poate este îmbrăcat cu un fel de armură, de strat protector rudimentar…

Deodată monstrul îşi luă zborul, ridicîndu-se în aer cu un vîjîit puternic, şi-l pierdură din ochi. Antenele trecură pe regim de locaţie şi cei doi îl regăsiră repede. Zgomotele necontenite din jur îi oboseau din ce în ce mai mult, consumîndu-le în exces fondul energetic protector contra poluării de orice fel.

— Nu m-a sesizat, remarcă Uzur. Nu ne poate percepe.

— Ne sînt mult inferiori.

Îi studiară postamentul, care părea că ţine loc de aparat locomotor şi care, fiind atît de rudimentar, putea explica, într-un fel, nivelul lor redus de dezvoltare.

— A trecut aproape complet unitatea-timp alocată excursiei, îi

atrase atenţia Uzur colegului său. Pregăteşte-te de plecare! În curînd voi da semnalul de start.

— Să mai stăm cîteva clipe. Nu simţiţi că s-a accelerat circulaţia fotonică pe direcţia vectorilor cîmpului comunicativ între cei care se află undeva, în preajma noastră?

— Ba da. Fie!

— Păcat că nu avem la noi aparatele de extindere a vizibilităţii. Poate am fi văzut mai mulţi indivizi asemănători ăstuia.

În curînd, schimbul energetic din spaţiu atinse un nivel greu de suportat pentru sistemele senzoriale sensibile ale celor doi navigatori. Brusc irupse în aer un zgomot puternic, care depăşea cu mult foşnetele, huruiturile sau cutremurele de pînă atunci.

— Ăăăă! se auzi un glas tunător care le zdruncină iremediabil sistemul nervos.

Îşi reglară în grabă celulele acustice pentru decodificare şi traducere în propriul limbaj.

— Nebunul dă şah la rege! Şi după o pauză în care ecoul se reverberă parcă în fiecare fibră a corpurilor lor fragile: Matttt!

— Sînt curios ce semnificaţie o să găsească băieţii acestor cuvinte, spuse căpitanul încîntat. Avem o grămadă de material documentar, zîmbi el cu satisfacţie.

Nici de data aceasta nu vor lipsi felicitările la întoarcerea acasă. Dădu semnalul de plecare. Curînd, două forme de energie asemenea unor cuante străbătură atmosfera Terrei spre cosmos, neobservate de nimeni, dar foarte mulţumite de ele însele.